

Duch Svätý je „slovníkom“ k životu s Bohom

Medzi literatúrou, ktorá sa nachádza v kníhkupectvách, nájdeme takmer všade slovníky rôzneho druhu. Najlepšie by nám to mohli snáď vyrátať školáci – bývajú tam cudzojazyčné, synonymické, slovníky cudzích slov a mnoho iných. Okrem nich máme aj literatúru s podnadpisom náučná, teda taká, ktorá nám má poskytnúť nejaké nové informácie. Slovom, človek sa musí neustále oboznamovať s novými vecami, učiť niečomu novému. Ak chceme žiť s dobou, vzdelávať sa musíme neustále, pretože mnohým veciam v živote nerozumieme.

Dnes v prvom čítaní sme si vypočuli kúsok zo Šalamúnovej modlitby.

Keby sme chceli zhrnúť do jednej vety jej hlavnú myšlienku, vyjadriť by sa to dalo asi takto: Kto môže pochopiť, čo chce Pán? Naozaj, kráľ Šalamún – mimochodom veľmi múdry človek – sa zamýšľal nad tým, kto z ľudí môže pochopiť Božie plány, Božie úmysly. Vzápätí si aj odpovedá – nikto nerozumie Božím plánom, keďže my ťažko chápeme veci, ktoré sú pozemské, nieto ešte aby sme pochopili veci, ktoré nás presahujú. Pochopiť Božie úmysly s nami môžeme len za pomoci Ducha Svätého, aj to hovorí kráľ Šalamún. On je akoby náš duchovný „slovník“, ktorý nám vysvetľuje mnohé veci. Jeho svetlo nám pomáha spoznať Božiu vôľu, len vtedy sa tie naše kľukaté životné cesty vyrovnajú. Potvrďuje to aj úryvok z evanjelia. Pán Ježiš hovorí: „Kto nemá v nenávisti svojho otca, matku..., nemôže byť mojim učeníkom.“ Neznamená to, že len ten môže ísť za ním, kto sa hnevá so svojimi najbližšími. Znamená to, že len ten môže byť jeho učeníkom, kto sa zriekne všetkého tu na zemi, všetkého toho, čo má. A sami veľmi dobre vieme, ako je ťažko sa niekedy zriekať pozemských vecí kvôli duchovným. Ako je niekedy ťažko namiesto príjemného pohodlia prísť napríklad do kostola. Alebo odpustiť namiesto toho, aby sme sa hnevali či nerozprávali medzi sebou. Určite je ťažšie ísť a žalovať na seba v svätej spovedi ako nechať to tak a nezaoberať sa svojimi slabosťami...

Toto všetko pochopí len ten, kto naozaj má dar Ducha svätého, komu je život s Bohom prvoradý. Pán Ježiš hovorí, že ten kto chce stavať vežu, najprv si prepočíta, koľko ho to bude stáť, aby mal na jej dokončenie. Zrejme tým chce povedať, že život viery bude človeka tiež niečo stáť a my musíme s tým rátať, aby sme ho mohli úspešne dokončiť.

V roku 1960 sa mladý francúzsky kňaz, páter Martin, rozhodol starať o chudobné deti v Afrike, ktoré boli zväčša sirotami. Boli odkázané na krádeže a žobranie. Mnoho detí a mládeže potom bývalo v dome, ktorý pre nich páter Martin zriadil. Raz priviedli chlapci nového obyvateľa, ktorý predtým patril k bande vreckových zlodejov. Na ďalší deň prišiel za ním jeho spoločník z bandy a doniesol mu jeho podiel z krádeže - dvadsať mariek. Chlapec si ich chcel najprv nechať, no potom uvažoval, či je to správne. Viacerí chlapci z domova sa potom zišli a zhodli sa, že sú to špinavé peniaze a oni si ich nemôžu nechať. Chceli ich vrátiť. No vlastníka nepoznali. Tak sa rozhodli, že ich spália. A to aj spravili. Keď sa to dozvedel páter Martin, pomyslel si: „Ja nemám ani päť mariek nazvyš, aby som tomu novému kúpil rohožku na spanie.“ A bolo mu tak trochu ľúto. Na druhý deň nečakane dostal šek na päťsto mariek. Keď to povedal deťom, tie v tom hneď videli odmenu za to, že odolali pokušeniu nechať si špinavé peniaze. Keď potom začali starší chlapci zarábať, s radosťou a hrdosťou prichádzali k pátrovi a dávali mu zarobené peniaze so slovami: „Toto sú čisté peniaze!“

Bratia a sestry, odolať pokušeniu a zostať vernými Bohu je niekedy veľmi ťažké, veľa to stojí, ale Duch Svätý nás učí a povzbudzuje nás, že je to možné a že odmena za to bude nekonečne väčšia ako všetky pozemské veci. Zostaňme verní Bohu, vráťme sa k nemu, venujme mu čas – či už v modlitbe, v sviatosti zmierenia, v adorácii – a ono sa nám to mnohonásobne vráti. Amen.

Narodenie Panny Márie
Farnosť Šipice, 2. pol. 14.storočia

*Ty, Pani sveta, spanilá,
vznešená neba kráľovná,
ty, hviezda morská žiarivá,
panenská matka čarovná.*

*Milo sa zjav a ožiar svet,
kde sa zlo s dobrom preteká,
prines a daj nám spásny kvet,
Ježiša — Bohočloveka!*

*Slávime sviatok ročitý,
máš slávne narodeniny,
celý svet radosť pocíti
nad dcérou slávnej rodiny.*

*Na tejto zemi zrodení
skrz teba nebu patríme,
lebo sme s Bohom zmierení
Pokojom, ktorým tvoj Syn je.*

*Trojici svätej sláva buď
na veky vekov vznešená,
že môže volať Boží ľud:
Hľa, Matka Cirkvi blažená.
Amen.*

Skutky ktoré mi dal vykonať Otec

(Jn 5,31-47)

.... skutky, ktoré mi dal vykonať Otec... svedčia o mne, že ma poslal Otec. Vy ste nikdy nepočuli jeho hlas, ani jeho tvár ste nevideli a jeho slovo neostáva vo vás, lebo neveríte tomu, ktorého on poslal... Ale vás poznám, že nemáte v sebe Božiu lásku...“

Kresťanstvo je viac než náboženstvo. Je to stretnutie, vzťah, zážitok, ktorý formuje a zvnútra podnecuje celý život s Bohom a v Bohu cez najbežnejšie aktivity až po náboženské prejavy a liturgický a sviatostný život. Tu sa človek spája s Bohom osobitne intenzívnym spôsobom, aby neskôr prežaroval aj jeho ostatné činnosti. Pokiaľ ide o rituály a predpisy, v tom boli Židia veľmi dôslední. Cez generácie im vošli do krvi. A predsa musel o nich Ježiš smutne konštatovať, že ani napriek tomu „nikdy nepočuli Boží hlas...“ Vyprázdniť sa z Boha možno aj uprostred apoštolských snažení, slávenia náboženských obradov a pravidelného zachovávanía cirkevných predpisov. Božia láska nemôže naplniť toho, kto neživí svoj osobný vzťah s Bohom a jeho slovo je „nemé“ pre toho, kto nemá odvahu podľa neho vo viere vykročiť a motivovať ním svoje myslenie, postoje a skutky. Dlhé roky možno žiť pod zradným sebaklamom dobrého kresťana“. Cestou, ako sa stať naozaj kresťanom je počúvať Otcov hlas, zaznievajúci nám z Ježišových úst. Tak počúvať, aby jeho slovo „zostávalo v nás“, aby sme ho „zachovávali“, teda uchovávali si ho v srdci a nechali jeho božskou láskou prenikať svoje myšlienky a skutky.

Mons. Marián Gavenda „Jednohubky“

V nedeľu 11.9. bude vo Vištuku len jedna sv. omša o 11:00 hod.

V prípade zaopatrovania chorých alebo vyslúženia pohrebných obradov ma zastupuje vdp. Ján Behula z Báhoňa. (tel. 033/645 53 34)

Púť do Marianky:

V nedeľu 11. septembra 2016 o 10:30 hod. v Marianke bude Mons. Stanislav Zvolenský, bratislavský arcibiskup, celebrovat' slávnostnú sv. omšu.

Túžby človeka

Boh tiež hovorí cez naše najhlbšie túžby. Je však dôležité učiť sa svoje túžby rozlišovať, pretože mnohé z nich sú vychýlené, narušené našou hriechnosťou. Zvlášť to platí o povrchných túžbach, ktoré sa ozývajú s veľkou naliehavosťou a vedú nás k tomu, aby sme si nejaké dobro „odtrhli pre seba“ alebo sa uspokojili s niečím príliš malým. Ako ktosi napísal: Je smutné, keď má človek v srdci túžbu po mori, a zastaví sa pri kaluži za domom...

Napriek tomu je dôležité svojmu srdcu načúvať. Mnohé túžby do neho vložil sám Boh a ozýva sa v nich jeho volanie. Pokiaľ človek pocíti túžbu po láske, neznamená to, že si má vziať prvú peknú ženu, ktorú stretne. Ale Pán Boh ho môže pomaly pozývať k tomu, aby hľadal blízkeho človeka a časom sa oženil a cez lásku ženy sa stále viac otváral Božej láske. Iného zasa môže Pán pozývať k tomu, aby vsadil všetko na Božiu lásku a druhých ľudí miloval len v Bohu samom. Objavenie vlastnej túžby po láske je už samo osebe Božím volaním. Odpoveď na toto volanie ho uchráni pred tým, aby nestrávil celý svoj život pri veciach, ktoré k láske vôbec nevedú.

Vojtěch Kodet O.Carm., ThD „Hľadáš tvoju tvár“

Sväté omše v 23. týždni Cezročného obdobia - (C)

5.IX. pondelok

18:00 *Nebude*

6.IX. utorok

18:00 *Nebude*

7.IX. streda

18:00 *Nebude*

8.IX. štvrtok

18:00 *Nebude*

9.IX. piatok

18:00 *Nebude*

10.IX. sobota

08:00 *Nebude*

Upratovanie kostola: 126 - 150

11.IX. Dvadsať štvrtá nedeľa Cezročného obdobia - C

11:00 Za ě Jozefa Mikletiča, sestru Annu a rodičov

Lektori: Kosnáčová T., Hajičková M.

14:00 Posvätný ruženec, litánie

Liturgický kalendár

5.IX. pondelok	Bl. Matka Tereza z Kalkaty
6.IX. utorok	Sv. Zachariáš, prorok, Sv. Mansféd, biskup, mučeník
7.IX. streda	Sv. Košický mučeníci – Sp
8.IX. štvrtok	Narodenie Panny Márie – Sviatok
9.IX. piatok	Sv. Peter Claver, kňaz – Esp
10.IX. sobota	Sv. Mikuláš Tolentínsky, kňaz

Pokánie Jána Krstiteľa

V tých dňoch vystúpil Ján Krstiteľ a hlásal v judejskej púšti: „Robte pokánie, lebo sa priblížilo nebeské kráľovstvo.“ To o ňom povedal prorok Izaiáš: Hlas volajúceho na púšti: „Pripravte cestu Pánovi, vyrovnajte mu chodníky!“ (Mt 3,1- 3).

I. Duša moja, rozjímaj o tom, že Boh poslal na svet Pánovho predchodcu, Jána Krstiteľa, aby ukázal svetu Slovo, Boha - Človeka. Ján už v mladom veku odišiel na púšť, kde sa postil, nosil drsný odev, žil v pokání a celému Izraelu kázal o obrátení. Takto sa pripravoval na to, aby svetu ukázal Božieho Baránka.

Duša moja, porozmýšľaj o tom, ako sa ty pripravuješ na to, aby si Božieho Baránka nielen ukázala, ale predovšetkým na to, aby si ho v Eucharistii prijala do svojho vnútra a žila v jeho prítomnosti. Preto si musíš očistiť srdce a pripraviť dušu prostredníctvom pôstu a vnútorného umŕtšovania, ktoré očistí nielen tvoje zmysly a vášne, ale aj tvoj rozum, vôľu i pamäť a urobí ňa schopnou podriaďiť vo všetkom tvoju vôľu Božej vôli. Zriekni sa svojho usudzovania v prospech poslušnosti - to bude pôst pre tvoj rozum. Ovládaj svoj zrak, aby si netúžila po veciach, ktoré nepotrebuješ, a zachovala si skromnosť. Umŕtvuj si sluch, aby ňa neovládla zvedavosť a aby si nehovorila zbytočné a hlúpe slová. Potom budeš schopná prijať Božieho Baránka do očisteného srdca a do čistej mysle.

II. Všimni si, aké dokonalé bolo pokánie Jána Krstiteľa. Nenašiel vhodnejšie miesto ako púšť, ktoré by mu umožnilo žiť v čistote, vo svätosti a ďaleko od ľudských záležitostí, a preto sa na ňu utiahol už v detskom veku. A hoci bol posvätený už v matkinom lone, nespoliehal sa na seba, ale opustil rodičovský dom so všetkými jeho radosťami i pohodlím a vyvolil si púšť, kde žil medzi divou zverou a konal pokánie, aby si zachoval milosti, ktoré mu Boh dal, a aby sa pripravil na prijatie ešte väčších darov.

Aj teba Boh povolal, aby si žila ďaleko od svetských starostí. Povolal ňa na púšť rehoľného stavu, aby ňa uchránil od nebezpečenstva, že urazíš Boha, ktoré by ti vo svete hrozilo. Ako odpovedáš na túto milosť? Si vďačná za tento osobitný prejav Božieho milosrdenstva? Boh ňa povolal k rehoľnému životu, aby skrze tvoj život ukázal svetu, ako žil Ježiš Kristus. Tvoj život vo svätosti, čistote, umŕtvení a pokání má svedčiť o tom, že si naozaj opustila svet.

Ty si však ešte stále pripútaná k pohodliu, k ľudským vášňam a k prehnanej láske k svojim príbuzným. Často túžiš po cibuli, cesnaku a mäse Egypta. Veľa času márneš snívaním o pohodlí rodičovského domu, o svojej vlasti a o tom, čo máš rada. Rozhodni sa urobiť krok vpred.

Mária Celesta Crostarosa „Meditácie.“

O sympatii a antipatii

Pravá láska k blížnemu je viac ako schopnosť súcitu. Je to schopnosť náklonnosti.

Martin Luther King

Vlažné pivo? Nie, kto sa kvôli žalúdku nemusí vyhýbať studeným nápojom, dá prednosť studenému pivu. Preto ho dá do chladničky alebo pod prúd studenej vody z vodovodu. Chlad zvonku pôsobí dovnútra. To isté platí aj pri sebaovládání.

A ovládať sa musíme. Starý Goethe raz povedal: Keby som sa neovládal, rozmlátil by som celé svoje okolie.

Ale čo sa dá robiť, keď napríklad nemôžeme niekoho vystáť? Už je to raz tak, že niekto nám je sympatický, iný nie. Sympatia sa nedá rozkazať, antipatiu nemožno odstrihnúť ako pridlhé nechty. Ale sympatiu možno vedome chcieť a antipatiu možno vedome odbúravať. Ako? Recept na to znie: zvonku pôsobiť dovnútra.

Manžel nemôže za to, že sa mu páči iná žena. Ale môže za to, že to tá žena zbadá. Musí teda byť navonok ľahostajný, hoci znútra taký vôbec nie je, aj keď ho to zahanbuje. Chlad zvonku bude pôsobiť dovnútra - aspoň pozvoľna.

Manželka nemôže za to, že jej po dvadsiatich rokoch spoločného života manžel ide na nervy, ale môže za to, že to on zbadá. Musí sa teda tváriť prívetivo, láskavo, plná porozumenia, hoci jej to padne ťažko. Ostáva jej nádej, že to bude pôsobiť dovnútra - aspoň pozvoľna.

Chorý človek vedľa nás..., sestrička..., lekár..., návštevy... Sympatia? Antipatia? Keď ovládneme prejavy týchto pocitov, ovládneme pomaly aj pocity. Ak sa o niekom hovorí, že je to dobrý človek, tak preto, lebo sa navonok, v rečiach, skutkoch, usiluje o dobrotu. Ten človek sa postupne stane dobrým aj vo svojej podstate.

Zaiste sú aj iné typy. Človek, ktorý je vo svojom vnútri dobrý, bude sa i navonok prejavovať ako dobrý. Ľudia, ktorí ani nemôžu byť iní než dobrí, pravdiví, šľachetní, sú šťastní. Ale to je číra milosť. Človek má na tom takú malú zásluhu ako fialka na svojej vôni, pretože to je jej prirodzenosť, alebo ako plameň na tom, že hreje, pretože to je zasa jeho prirodzenosť. Zásluhou je to tam, kde niekto ovládne svoju prirodzenú povahu, pretože nie je sama od seba dobrotivá, trpezlivá, nezištná.

Ak znášame urážky trpezlivo a prijímame ich s radosťou a láskou v srdci, je to dokonalá radosť!

Sv. František Assiský

Max Rosler „Skoré uzdravenia“

Vďakyzvanie Bohu

Pod lieskou, kde som v jeseni zbieral chutné oriešky a hříby, na rovnakom mieste ako každý rok rozkvitla prvosenka. Závoz, ktorý sa už niekoľko rokov nevyužíva na zvoz voňavého sena, ovrúbili drobné kvietky voňavých fialiek. Keď po ňom kráčam hore, mám pocit, akoby som vystupoval po chodníčku priamo k nebeskej bráne. Na chvíľu zastanem a oči mi akosi nevdojak spočinú na hrebeni Krížnej. Na jej oblých tvaroch, nápadne mi pripomínajúcich dokonale krivky ženského tela, sa vinie biela stuha z kvietkov veternice. V myslí sa mi vynára obrázok z noci: mliečna dráha vinúca sa po nedozernej hviezdnej oblohe. Po ďalších desiatkach metrov stúpania po horskom chrbte sa odrazu ocitám pod klenbou azúrového neba na lúke utkanej z koberca poľahnutej lanskej trávy, ozdobeného miliónmi kvitnúcich šafranov. Teraz sa naozaj cítim, ako by som vstúpil priamo do predsiene nebeského raja.

Keď sa jar pevne usadí v kráľovskom kresle, na mäkuškom hodvábe z lanského lístia vykvitne divotvorný kvet bukového lesa - papučka. V lesoch, parkoch, záhradách a sadoch sa rozpučia všetky stromy do kvetov, ktoré sú príslubom novej úrody v jeseni.

Niet väčšej nádhery a väčšieho zázraku na tomto našom pozemskom svete, než je Božia príroda. V každom ročnom období je iná a jedinečne krásna a ustavične čaruje.

Miroslav Saniga „Zrkadlenie Stvoriteľa v prírode“

Príbeh na uzdravenie duše

Učeník sa opýtal Konfucia: „Keby ti kráľ zveril správu krajiny, čo by si urobil ako prvé?“

„Naučil by som sa mená všetkých svojich spolupracovníkov.“

„To je hlúposť! Určite to nieje prvoradá starosť premiéra.“

„Človek nemôže očakávať pomoc od toho, čo nepozná,“ odpovedal Konfucius. „Ak nepozná prírodu, nikdy nepozná Boha. Rovnako ak nevie, koho má po svojom boku, nenájde si priateľov. Bez priateľov nebude schopný napláňovať veci. Bez plánu nebude môcť riadiť činnosť druhých. Bez riadenia krajina upadne do tmy a ani tanečníci nebudú vedieť, aké kroky majú robiť. Tak môže mať obrovský dosah aj naoko banálna činnosť, akou je naučiť sa mená ľudí, ktorých máš okolo seba.“

Nenapraviteľnou chybou súčasnosti je, že všetci chcú hneď všetko riešiť a zabúdajú pritom, že na to potrebujú druhých ľudí.

Bruno Ferrero „Nebo v našom dome“

Cesta k Bohu

Známy francúzsky spisovateľ Francois Mauriac (1885 - 1970) už ako zrelý muž spomínal na sen, ktorý si živo pamätal z detstva. Vo sne vystupoval s kamarátmi k prameňu potoka, ktorý tiekol neďaleko rodičovského domu. Avšak potok im stále unikal a strácal sa v bahne lúk. Napriek nesmiernemu úsiliu sa im nepodarilo načrieť čerstvej vody na mieste, kde vyvierala zo zeme. Spisovateľ v tom videl - po rokoch životných skúseností - veľkú symboliku, ktorá vyjadrovala neradosné konštatovanie, že pre väčšinu ľudí život znamená vzdať sa od prameňa.

Naozaj vieme, aké sú naše životné cesty?! Jestvuje veľa ciest, ktoré nás odvádzajú od vznešeného cieľa, ku ktorému nás povoláva Boh. Jestvuje však aj cesta, ktorá nás vedie k Bohu? Iste, nazvime ju cestou proti prúdu. Ak by sme to chceli vyjadriť biblickým jazykom, táto cesta sa volá obrátenie. Cirkev nás najmä vo sväto pôstnom čase pozýva, aby sme urobili rozhodný krok a vrátili sa k Bohu. Teda aj k sebe, a zároveň nadobudli aj nový vzťah k druhým ľuďom.

Iste je, že to, čo nás robí „starými“ a nepríťažlivými, je hriech, ktorý vedie k bludným cestám. Jediné, čo ako ľudské elementy Kristovho tajomného tela potrebujeme v našom pozemskom živote, je neustále sa vracáť k živej Kristovej skutočnosti, od ktorej sa svojimi hriechmi vzdaťujeme. Neporiadok, ba doslova chaos v našom živote vyvoláva hriech. A jeho účinok, na ktorom sa zhodujú nielen moralisti, je, že zatemňuje myseľ. Je to podobné, ako keď sa človek pohybuje v bahne. Čím viac sa doň zabára, tým viac sa kalí voda. Ak to preniesieme do duchovnej oblasti, tak človek, ktorý žije v hriechu, zatemňuje svoj pohľad na Boha. „Boh je svetlo“, ale človek v tomto stave nemiluje svetlo, ba ho priam nenávidí. A hriešny človek si doslova želá, aby Boh nejestvoval. Hriech zatemňuje pohľad na tvár dobrotivého Boha, a ak ho človek aj vidí, tak deformovane. Tento stav nerobí z Boha blízku bytosť, teda Otca, brata, priateľa a spojenca, ale protivníka a nepriateľa, ktorý svojim „musíš“ a „nesmieš“ nevzbudzuje veľa príťažlivosti.

Súčasný populárny pápežský kazateľ Raniero Cantalamessa konštatuje, že ľudia sú obyčajne napomínaní, aby utekali pred hriechom, z negatívnych dôvodov. Hlavne preto, že hriech ničí život, vedie k zatrateniu. „Zabúda sa“ - hovorí Cantalamessa - „na najsilnejší dôvod, ktorý je pozitívny: kto opustí hriech, nachádza Boha! Nachádza to, čo zbytočne hľadal v hriechu. Bola to práve myšlienka na 'dostatok chleba' v otcovom dome, ktorá pomohla márnotravnému synovi v rozhodnutí opustiť 'struky určené pre ošípané', a nie ich horkosť.“

Naozaj, aj v dnešných časoch budeme užitočnejší, keď budeme hovoriť o živom Bohu a necháme ho zažiarit v celej kráse. A tak vzbudíme živý záujem o neho.

Kiež by sme aj v dnešný deň mali dostatok ochoty a odvahy kráčať svojim životom k Bohu - k prameňu nášho šťastia.

Viliam Judák „Svetlo všedného dňa“

www.fara.sk/vistuk/

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku